

utrolig principiel diskussion, nemlig hvordan vi kan leve op til den forpligtelse, der består i at få krigsforbrydere eller folk, der har begået forbrydelser mod menneskeheden, stillet til ansvar. Dem er der jo desværre alt for mange af.

Vi har i de senere år, hvor der har været en øget opmærksomhed omkring problemet i Danmark, måttet konstatere, at det faktisk ikke er så let. Vi havde Pinochetsagen, hvor folk, som er bosiddende i Danmark, har været udsat for tortur af Pinochetregimet, men der var usikkerhed om, hvorvidt han kunne retsforfølges og kræves retsfulgt til Danmark. Vi havde sagen med den israelske ambassadør, hvor spørgsmålet var, om udøvelse af tortur kunne retsforfølges i Danmark, og i givet fald hvorfor ikke, og nu er der altså et tredje spørgsmål om den irakiske hærchef.

Der har altså været en række sager, hvor vores lovgivning, vores administration og vores formåen er blevet testet: kan vi leve op til vore forpligtelser til at gøre noget for at få retsforfulgt folk, som er beskyldt for at have begået krigsforbrydelser eller alvorlige forbrydelser mod menneskeheden?

Det er en utrolig vigtig diskussion, og derfor er jeg naturligvis ked af, at regeringspartierne og også Dansk Folkepartis ordførere har haft denne lidt nonchalante holdning. Det fremgik typisk af fru Birthe Rønn Hornbechs indlæg, hvor hun på spørgsmålet om, hvordan Folketinget var blevet informeret, bare henviste til besvarelsen: Det har vi jo fået svar på. Man kan sige, at det måske er at vise lidt foragt for befolkningen bare at henvise til nogle svar, som befolkningen ikke kender, men hvis man kender svarene, ved man, at de lige præcis ikke besvarer dette spørgsmål: Hvorfor sagde ministeren til Folketinget, at der var igangsat en øjeblikkelig eftersøgning af den irakiske hærchef, da han var forsvundet, selv om det ikke var tilfældet?

Jeg vil godt kommentere en enkelt ting, som hr. Peter Skaarup sagde, nemlig spørgsmålet om, at retssagen skal foregå lokalt, dvs. i Irak. Det er vi sådan set enige i, for det er jo sådan, at Den Internationale Straffedomstol ikke kan pådømme denne sag, fordi forbrydelserne er begået før det tidspunkt, hvor Den Internationale Straffedomstol blev nedsat. Danmark kan dømme ham, hvis han er i Danmark, det har vi en forpligtelse til, men om han kan dømmes i Irak, står og falder jo med, om man får opbygget et fair og retfærdigt retssystem i Irak. Jeg havde nær sagt, at jo flere irakiske hærchefer som ind-

tager ledende positioner i Irak, desto mindre tiltro kan man have til, at et retssystem vil fungere retfærdigt.

Kl. 11.30

Såfremt man får lavet et retssystem, der fungerer fair og retfærdigt, er det selvfølgelig klart, at det bedste vil være, at han bliver dømt i Irak. Men jeg går ud fra, at hr. Peter Skaarup er enig i, at hvis det trækker ud med at få lavet et sådant retssystem, eller det ikke er fair og retfærdigt, skal han naturligvis dømmes dér, hvor der er mulighed for det, og det vil sige, at han skal kræves udleveret til Danmark.

Spørgsmålet om, hvorvidt man aktivt sørger for, at besættelsesstyrkerne fra koalitionen, som Danmark med i, eftersøger manden og fanger ham, hvis det er muligt, er meget centralt. Derfor håber jeg, at enten statsministeren eller justitsministeren kan bekræfte, at man har henvendt sig til koalitionsstyrkerne og har fået en aftale med USA og England og de andre lande om, at hvis styrkerne har mulighed for det, bliver han fanget og udleveret til de danske myndigheder. Ellers er det jo bare snak, når man siger, at man er interesseret i det, så jeg går ud fra, at vi får en bekræftelse på, at der er rettet henvendelse.

Sagen er ikke slut. Som fru Elisabeth Arnold sagde, vil den køre videre og ikke forsvinde, og det er jo kun et spørgsmål om tid, før sandheden kommer frem. Både i det danske politi og i den danske efterretningstjeneste er der jo ganske mange ualmindelig anstændige mennesker, som har den opfattelse, at der må være grænser for, hvor meget man kan køre rundt med systemet, og som derfor også vil sikre, at sandheden kommer frem på den ene eller den anden måde.

Derfor synes jeg også – men det er måske mest et godt råd til regeringspartierne – at man skal passe på med, hvor meget man forsøger at holde tingene tilbage og trække tingene i langdrag osv. Sagen kommer nemlig til at se dårligere ud, når sandheden kommer frem og vi får visshed for, hvad det egentlig er, der er baggrunden for den – ikke bare baggrunden for, at han kom til Danmark og blev placeret i Danmark; ikke bare baggrunden for, at dele af politiets efterretningstjeneste var orienteret om det, men undlod at orientere regeringen; ikke bare, at der har været en manglende vilje til at passe på ham; ikke bare, at der har været udenlandske kræfter – hvem det er, får vi at se – der har været involveret i hans sag, men også at en så betydningsfuld person har kunnet forsvinde til udlandet.